

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1155

04.05.2025 (136)

Ο Χίτλερ στον πόλεμο : Τι συνέβη πραγματικά;

από A.V. Schaerffenberg

Μέρος 2

Κεφάλαιο 1:

Ποιος ξεκίνησε πραγματικά τον πόλεμο;

Όποιος κραδαίνει τη δάδα του πολέμου στην Ευρώπη δεν μπορεί παρά να επιθυμεί μόνο χάος."

**Αδόλφος Χίτλερ, 3 Αυγούστου
1939**

Παρόλο που οι συμβατικοί ιστορικοί θεωρούν ότι είναι ο μοναδικός υπεύθυνος για τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ήταν ένας ρόλος για τον οποίο ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν εντελώς ακατάλληλος, τόσο προσωπικά όσο και ιδεολογικά. Ως απλός στρατιώτης κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, έγινε μάρτυρας του βίαιου θανάτου στενών συντρόφων του και έπεσε ο ίδιος θύμα μιας βασανιστικής επίθεσης με αέριο μoustάρδας που παραλίγο να του στοιχίσει την όρασή του. Τέσσερα χρόνια στο μέτωπο τον έφεραν αντιμέτωπο με την ανείπωτη φρίκη του πολέμου των χαρακωμάτων, μια εμπειρία που δεν ευχήθηκε ποτέ να

επαναληφθεί για τον ίδιο ή τους συμπατριώτες του.

Μετά την ανακωχή, ανέπτυξε τον εθνικοσοσιαλισμό, κεντρικό δόγμα του οποίου είναι η διατήρηση της άριας ανθρωπότητας. Ο Χίτλερ δίδασκε ότι όλοι οι λευκοί άνθρωποι, ανεξάρτητα από τις επιμέρους εθνικότητές τους, είναι αδέλφια της ίδιας φυλής. Ως εκ τούτου, οι πόλεμοι μεταξύ Αρίων είναι αδελφοκτόνες συγκρούσεις και πρέπει να αποφεύγονται. Στον πόλεμο, θρηνούσε, τα καλύτερα άτομα είναι οι στρατιώτες που δίνουν πιο ελεύθερα τη ζωή τους για την πατρίδα τους, φτωχαίνοντας έτσι την κοινωνία με την απώλεια των πιο πολύτιμων μελών της. Μετά την εκλογή του ως καγκελάριος της Γερμανίας, το κύριο πάθος του Χίτλερ δεν ήταν η επαναστρατιωτικοποίηση, αλλά η κοινωνική ανακαίνιση της χώρας του. Η πολιτιστική μεταρρύθμιση τον γοήτευε ιδιαίτερα και ήθελε να περάσει το υπόλοιπο της ζωής του ανακαινίζοντας τις γερμανικές πόλεις. Όταν ήρθε ο πόλεμος, τον θεώρησε ως αντιπερισπασμό από το πραγματικό του ενδιαφέρον και συχνά εξέφραζε τη λύπη του που δεν ασχολήθηκε πιο ευτυχισμένα με την υλοποίηση έργων δημοσίων έργων. Όπως εξήγησε αρκετές φορές ακόμη και κατά τη διάρκεια της σύγκρουσης, "είμαι ένας πρόθυμος οικοδόμος, αλλά ένας απρόθυμος στρατηγός", μια παρατήρηση που δύσκολα χαρακτηρίζει τον ρόλο του "παγκόσμιου κατακτητή" που του έριξαν οι εχθροί του.

Ωστόσο, ο Χίτλερ ενδιαφερόταν έντονα για τις διεθνείς υποθέσεις, ιδίως όταν αυτές αφορούσαν άμεσα τη σοβιετική απειλή. Μαζί, το Τρίτο Ράιχ και η φασιστική Ιταλία θα λειτουργούσαν ως ένας κεντρικός "Άξονας", γύρω από τον οποίο θα μπορούσαν να συσπειρωθούν οι άλλοι ηπειρωτικοί λαοί, ενισχύοντας τη μέση ευρωπαϊκή ραχοκοκαλιά. Η αυτοκρατορική Ιαπωνία θα περιόριζε την εξάπλωση του κομμουνισμού στην Ασία, ενώ μια συμμαχία με τη Βρετανία συνδύαζε τη μεγαλύτερη ναυτική δύναμη του κόσμου με τον ισχυρότερο στρατό της, τις γερμανικές ένοπλες δυνάμεις, τη Βέρμαχτ. Με αυτόν τον τρόπο, ο σοβιετικός κολοσσός θα κατέρρεε χωρίς την ανάγκη πολέμου. Έτσι ήλπιζε.

Ωστόσο, όταν οι εχθροπραξίες δεν μπορούσαν πλέον να αποφευχθούν, ο Χίτλερ στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Η εμπειρία του από πρώτο χέρι στο Δυτικό Μέτωπο, πάνω από είκοσι χρόνια πριν, τον εκπαίδευσε όπως δεν θα μπορούσε να κάνει καμία επίσημη στρατιωτική εκπαίδευση. Επιπλέον, οι μεταπολεμικές πολιτικές εκστρατείες του --με την επανειλημμένη έμφαση στη μαζική δράση-- διεξήχθησαν οι ίδιες σαν εκστρατείες μάχης. Αναμφισβήτητα, ωστόσο, τα φυσικά χαρίσματα του Αδόλφου Χίτλερ ήταν οι σημαντικότεροι παράγοντες για την ηγεσία του ως του μεγαλύτερου πολέμαρχου του 20ού αιώνα, ίσως όλων των εποχών. Τα πολυάριθμα παραδείγματα των ανώτερων ικανοτήτων του που παρατίθενται σε αυτή την ιστορία υπογραμμίζουν την αδιαμφισβήτητη θέση του Χίτλερ ως του κορυφαίου στρατηγικού και ηγέτη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Χαρακτηριστικό είναι το δικό του σχέδιο για την κρίσιμη κατάληψη του οχυρού

Eben Emael στο Βέλγιο, χωρίς το οποίο δεν θα ήταν δυνατή ολόκληρη η Δυτική Εκστρατεία, και η μονομερής διάσωση των γερμανικών στρατών στις αρχές του χειμώνα του 1941, όταν ολόκληρο το Ανατολικό Μέτωπο βρισκόταν στα πρόθυρα της άμεσης κατάρρευσης. Αυτά και πολλά άλλα στρατιωτικά επιτεύγματα δεν είχαν προηγούμενο, σε τέτοιο βαθμό που είναι αδύνατο να φανταστεί κανείς άλλον ηγέτη, είτε του Άξονα είτε των Συμμάχων, να τα καταφέρνει.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έκανε ποτέ λάθος. Όπως είπε ο Χίτλερ για τον εαυτό του λίγο πριν από την επιτυχή εισβολή του στη Γαλλία, την άνοιξη του 1940: "Ο κ. Τσόρτσιλ δήλωσε πρόσφατα σε ραδιοφωνική εκπομπή ότι μέτρησε 16 λάθη που έχω κάνει μέχρι στιγμής σε αυτόν τον πόλεμο. Κάνει λάθος. Έχω κάνει τουλάχιστον τα διπλάσια λάθη από όσα γνωρίζω! Αλλά αν ο κ. Τσόρτσιλ και οι οπαδοί του έχουν κάνει μόνο ένα λάθος, αυτό είναι πολύ χειρότερο από οποιοδήποτε άλλο έχω κάνει ποτέ- συγκεκριμένα, όταν ξεκίνησαν αυτόν τον πόλεμο που πρέπει αναπόφευκτα να καταλήξει, ανεξάρτητα από την έκβασή του, στη διάλυση της Βρετανικής Αυτοκρατορίας".

Το σοβαρότερο σφάλμα του Χίτλερ, όπως παραδέχτηκε καθυστερημένα, ήταν ότι εμπιστεύτηκε το γερμανικό Γενικό Επιτελείο. Επειδή ήταν άνθρωπος του λόγου του, δεν μπορούσε να φανταστεί ότι κάποιος άλλος, ιδίως ένας Γερμανός αξιωματικός, θα ενεργούσε ατιμωτικά. Ωστόσο, η ευθύνη για την τελική ήττα του 1945 βαρύνει πρωτίστως ορισμένους Γερμανούς στρατηγούς, τη χειρότερη αγέλη προδοτών που έχει επιβληθεί ποτέ σε οποιαδήποτε χώρα. Σε αντίθεση με τους δυτικούς συμμάχους ομολόγους του, ο Χίτλερ δεν γεννήθηκε με ασημένιο κουτάλι στο στόμα. Ο πλούτος, η κοινωνική καταξίωση, η πολιτική ως συνήθως και η προσωπική δύναμη ή το κύρος -αυτά ακριβώς τα πράγματα που του έκαναν εμμονή ο F.D.R. και ο Τσόρτσιλ- τον απωθούσαν. Ενώ ο Ρούσβελτ συναναστρεφόταν με την οικονομική ελίτ της Νέας Υόρκης στο Χάιντ Παρκ, ο φτωχός Χίτλερ πουλούσε τις ακουαρέλες του στη Βιέννη για λίγα φλορίνια. Αργότερα, όταν ο Χίτλερ διακινδύνευε τη ζωή του ως ανώνυμος στρατιώτης στο Δυτικό Μέτωπο, ο Τσόρτσιλ, από την ασφάλεια του υπουργείου Εσωτερικών του Λονδίνου, έστελνε χιλιάδες Αυστραλούς να σφαγιαστούν άσκοπα στις παραλίες της Καλλίπολης, και ο Στάλιν ήταν ληστής στην τσαρική Ρωσία.

Ο Χίτλερ έχει συνδεθεί τόσο πολύ στο λαϊκό μυαλό με τη χειρότερη τυραννία που γνώρισε ποτέ ο κόσμος, ώστε όποιος μαθαίνει την αλήθεια για την κυριαρχία του μένει πάντα έκπληκτος. Η θεώρησή του στο πλαίσιο της εποχής του ξεκαθαρίζει πολλά. Μέχρι το τέλος του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, η Γερμανία κυβερνιόταν από μια παρωχημένη μοναρχία. Με το πέρασμά της, η χώρα διχάστηκε μεταξύ αυτοαποκαλούμενων μαρξιστών που θεωρούσαν τη Γερμανία μόνο ως υποπόδιο για τη Σοβιετική Ένωση- καπιταλιστών συντηρητικών που ενδιαφέρονταν περισσότερο για τη διατήρηση του πλούτου

τους παρά της φυλής τους- και δημοκρατών καμπαρέ που κυλιόντουσαν στην "απολαυστική παρακμή" της δεκαετίας του '20. Εν ολίγοις, η Γερμανία απλώς δεν είχε παράδοση στην καλή διακυβέρνηση.

Όταν ο Χίτλερ έγινε καγκελάριος, δεν είχε κανένα προηγούμενο πάνω στο οποίο να μπορέσει να στήσει μια λογική διοίκηση, όμως το χάος που κατέκλυζε το έθνος του φώναζε για αντικατάσταση από μια νέα δημόσια τάξη. Οι μόνες εναλλακτικές λύσεις που είχε μπροστά του ήταν η αυταρχική διακυβέρνηση ή η κοινωνική διάλυση. Είναι αλήθεια ότι ήταν ένας από τους ισχυρότερους άνδρες στην ιστορία, αλλά όχι για τις όποιες κυβερνητικές εξουσίες διέθετε ή τις ένοπλες δυνάμεις που είχε στη διάθεσή του, αλλά λόγω της συντριπτικής αφοσίωσης του λαού του. Κανένα άλλο άτομο δεν ήταν πιο αγαπητό από τους συμπολίτες του. Ούτε κυβέρνησε χωρίς τη συγκατάθεσή τους. Τον είχαν, άλλωστε, εκλέξει στην εξουσία ως νόμιμο εκπρόσωπό τους. Στη συνέχεια, τους συμβουλευόταν πάντα για τις σημαντικές αποφάσεις του σε καιρό ειρήνης μέσω δημοψηφισμάτων, στα οποία τους ζητούσε να ψηφίσουν υπέρ ή κατά της πολιτικής του. Υπό τον έλεγχο της ακεραιότητάς τους από διεθνείς επιτροπές παρακολούθησης, ορισμένες από εχθρικές προς τη Γερμανία χώρες, αυτά τα δημοψηφίσματα ενέκριναν σταθερά το εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς από το 90% του εκλογικού σώματος και άνω, τις περισσότερες φορές στο ανώτερο τμήμα αυτού του ποσοστού. Για παράδειγμα, από τα 2,94 εκατομμύρια ψηφοδέλτια που δόθηκαν στις εκλογές της 4ης Δεκεμβρίου 1938 στη Σουδητία, 2,64 εκατομμύρια ψήφοι (98,8%) πήγαν στο NSDAP. Νωρίτερα το ίδιο έτος, όταν ο Χίτλερ ρώτησε τον αυστριακό λαό αν ήθελε να γίνει μέρος του Τρίτου Ράιχ, το 99,7% απάντησε καταφατικά.

Κανένας δημοκρατικός πολιτικός στη Γη, πριν ή μετά, δεν είχε ποτέ τέτοια ποσοστά αποδοχής. Είναι κατανοητό ότι το βαθιά ριζωμένο μίσος τους για αυτόν τον εξαιρετικά δημοφιλή άνθρωπο είχε τις ρίζες του στην προσωπική τους ζήλια. Ο Ρούσβελτ, ο Τσόρτσιλ, ο Κλίντον, ο Μπους και όλοι οι υπόλοιποι μπροστάρηδες των Εβραίων δεν θα μπορούσαν ποτέ να επιτύχουν περισσότερο από ένα κλάσμα της υποστήριξης που έλαβε ο Αδόλφος Χίτλερ από τους συμπολίτες του. Αν δημοκρατία είναι η "λαϊκή κυριαρχία του λαού", τότε ήταν "δημοκράτης" με την κυριολεκτική του έννοια. Όπως ο ίδιος αναρωτήθηκε: "Πού υπάρχει παρόμοια "δημοκρατία" σε άλλες χώρες; Πού αλλού έχουν συγχωνευθεί τόσο ολοκληρωτικά λαός και ηγεσία, έθνος και κυβέρνηση και στέκονται τόσο κοντά ο ένας στον άλλο;" Ακόμα κι έτσι, όπως ξεκαθάρισε ο Φύρερ στην "συζήτηση στο τραπέζι", θεωρούσε το λαϊκιστικό κράτος του Τρίτου Ράιχ ως γέφυρα προς μια οραματιζόμενη φυλετική-αυταρχική δημοκρατία κατά το πρότυπο του αμερικανικού Συντάγματος με τους νόμους περί μετανάστευσης και πολιτογράφησης, τους οποίους τόσο θαύμαζε. Τραγικά, αυτό το όραμα της ελευθερίας εξαλείφθηκε από ξένους που προτίμησαν τη μαζική καταστροφή από

την πολιτική ελευθερία.

Ίσως τίποτα δεν δείχνει καλύτερα τις διαφορές μεταξύ των ηγετών του Άξονα και των Συμμάχων από τη σύγκριση των δώρων που αντάλλαξαν κατά τη διάρκεια του πολέμου. Με την ευκαιρία των 59ων γενεθλίων του, το 1942, ο Μουσολίνι έλαβε από τον Χίτλερ μια όμορφα δεμένη, πλήρη σειρά των έργων του Φρίντριχ Νίτσε, του μεγάλου φιλοσόφου του 19ου αιώνα. Την ίδια χρονιά, για τα γενέθλιά του, ο Φραγκλίνος Ρούσβελτ έστειλε στον Ουίνστον Τσόρτσιλ ένα κιβώτιο μπέρμπον.

Μόλις έξι χρόνια προτού η χώρα του κηρύξει τον πόλεμο στο Τρίτο Ράιχ, όταν ρωτήθηκε από δημοσιογράφο των *London Times* τι γνώμη είχε για τον Αδόλφο Χίτλερ, ο Τσόρτσιλ απάντησε ότι αν ποτέ η Αγγλία πληγεί από καταστροφές όπως αυτές που κατέκλυσαν τη Γερμανία, θα προσευχόταν στον Θεό για έναν ιδιοφυή άνδρα όπως ο Φύρερ να οδηγήσει τον βρετανικό λαό προς τη σωτηρία του. Ακόμα πιο εκπληκτικό είναι ότι την προηγούμενη δεκαετία, ο Τσόρτσιλ συνέγραψε ένα μακροσκελές άρθρο για την έγκριτη λονδρέζικη εφημερίδα *Illustrated Sunday Herald*, (8 Φεβρουαρίου 1920), στο οποίο περιέγραφε τον κομμουνισμό ως μια δολοφονική τυραννία που καθοδηγείται από Εβραίους τρομοκράτες, οι επαναστάσεις των οποίων πρέπει να εξαλειφθούν ανελέητα σε όποια χώρα κι αν εμφανιστούν.

Την ίδια δεκαετία δήλωσε: "Είναι καθήκον του πολιτισμένου κόσμου να ανακαταλάβει τη Ρωσία. Οι Σοβιετικοί δεν εκπροσωπούν τη Ρωσία. Αντιπροσωπεύουν μια διεθνή αντίληψη εντελώς ξένη και μάλιστα εχθρική προς αυτό που ονομάζουμε πολιτισμό. Το να νικήσουμε τη Ρωσία, στρατιωτικά και ηθικά, θα ήταν πολύ βαρύ έργο για τους νικητές του Α' Παγκοσμίου Πολέμου μόνοι τους, και, καθώς πρέπει να το κάνουμε, θα το κάνουμε μαζί με τη Γερμανία. Η Γερμανία γνωρίζει τη Ρωσία καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον. Αυτή θα είναι γι' αυτήν η μεγάλη ευκαιρία. Τίποτα δεν είναι δυνατό στην Ευρώπη χωρίς τη Γερμανία, όλα είναι δυνατά μαζί της". Ωστόσο, όταν ο Χίτλερ έκανε πράξη την πρότασή του, εκμεταλλευόμενος τη "μεγάλη ευκαιρία" να επιτεθεί στη Ρωσία, ο Τσόρτσιλ τον καταδίκασε ως "επιτιθέμενο" και απέστειλε στρατιωτική βοήθεια στους Σοβιετικούς που ισχυριζόταν ότι περιφρονεί.

Παρά αυτές τις μπερδεμένες αντιφάσεις, οι συμβατικοί ιστορικοί, αγνοώντας τις αντικομμουνιστικές, ακόμη και αντιεβραϊκές δηλώσεις του που δημοσιεύτηκαν λιγότερο από είκοσι χρόνια πριν από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, συνεχίζουν να τον αναγορεύουν σε έναν από τους πιο επιφανείς ήρωες του 20ού αιώνα για την ασυμβίβαστη αντίθεσή του στον Αδόλφο Χίτλερ και σε όλα όσα ο Γερμανός ηγέτης αντιπροσώπευε. Ίσως η αντίθετη προσωπικότητα του Τσόρτσιλ να μπορεί να γίνει κατανοητή στο πλαίσιο της ισόβιας πάλης του με τον αλκοολισμό. Μια από τις πιο αξιομνημόνευτες ατάκες του ήρθε ως απάντηση σε μια γυναίκα μέλος

του Κοινοβουλίου, η οποία παραπονέθηκε με πικρία ότι δυσφημούσε αυτό το ευγενές σώμα με το να εμφανίζεται συχνά σε κατάσταση μέθης. Παρακάμπτοντας επιδέξια το ζήτημα που έθεσε, δήλωσε: "Αύριο θα είμαι νηφάλιος. Αλλά εσείς, κυρία μου, θα εξακολουθείτε να είστε άσχημη!"

Σε μια παρόμοια συνάντηση, τον πλησίασε η Λαίδη Άστορ, η οποία είχε πρόσφατα αντιληφθεί το μέγεθος της κακοήθειάς του: "Αν ήμουν γυναίκα σου", του είπε, "θα έβαζα δηλητήριο στο ούισκι σου!". "Και αν ήμουν ο σύζυγός σου", της απάντησε, "θα το έπινα!"

Ακόμη και ο καλύτερος φίλος του, ο Φραγκλίνος Ρούσβελτ, τον αποκαλούσε καυστικά "εκείνο τον μεθυσμένο αλήτη". Ενώ επισκεπτόταν τον Βρετανό πρωθυπουργό το καλοκαίρι του 1940, ο Sumner Welles φέρεται να τον βρήκε σε μια ασυνάρτητη, αλκοολική θολούρα. Ένας παράγοντας που συνέβαλε στη συναισθηματική του αστάθεια μπορεί να ήταν η πολιτικά προβληματική καταγωγή του Τσόρτσιλ, την οποία προσπαθούσε να κρατήσει μυστική. Η μητέρα του ήταν η Jenny Jerome, μια Αμερικανίδα Εβραία. Όταν η εβραϊκή καταγωγή του Φραγκλίνου Ρούσβελτ συνυπολογίζεται επιπλέον στην ανώτατη ηγεσία των Συμμάχων, η φυλετική του ταυτότητα και η προέλευση για το ανεξίτηλο μίσος του Χίτλερ γίνονται σαφείς.

Σίγουρα, η προσωπική συμπεριφορά του Τσόρτσιλ συχνά ξεπερνούσε τα όρια της εκκεντρικότητας, αγγίζοντας τα όρια της αληθινής τρέλας, όπως η τρελή του προτίμηση να φοράει γυναικεία εσώρουχα και να επιδεικνύεται γυμνός. Για παράδειγμα, κατά την επίσκεψή του στην Ουάσιγκτον κατά τη διάρκεια του 1942, αντιμετώπισε έναν ξαφνιασμένο F.D.R. εντελώς γυμνό, εξηγώντας μόνο: "Βλέπετε, κύριε Πρόεδρε, δεν έχω τίποτα να κρύψω από εσάς!". Σε μια μεταγενέστερη περίπτωση, ο πρωθυπουργός συγκινήθηκε τόσο πολύ από τη θέα των βρετανικών βομβαρδιστικών που πετούσαν χαμηλά από πάνω του κατά τη διάρκεια μιας εκπαιδευτικής αποστολής, που έβγαλε όλα τα ρούχα του και στη συνέχεια έτρεξε ουρλιάζοντας γυμνός πάνω από το ταμάρι προς έκπληξη των συγκεντρωμένων αξιωματικών της RAF και των στελεχών των αεροπορικών εταιρειών. Η δημόσια γνώση λυπηρών περιστατικών όπως αυτά αποσιωπήθηκε, φυσικά, για λόγους εθνικής ασφάλειας και ηθικού μέχρι πολύ μετά το 1945.

Αλλά η κινητήρια ορμή του Τσόρτσιλ ήταν ένα παθολογικό πάθος για τον πόλεμο και την ανθρώπινη καταστροφή που επιφέρει. Στη διάσκεψη της Καζαμπλάνκα, συλλογίστηκε στον Ρούσβελτ ότι πρόοδος μπορεί να επιτευχθεί μόνο σε καιρό πολέμου- στην ειρήνη υπάρχει μόνο εφησυχασμός, υποστήριξε. Ο δρ Γκέμπελς έβλεπε τον Τσόρτσιλ ως το αντίστοιχο του 20ού αιώνα με τον Έλληνα που έκαψε τον πανέμορφο ναό της Διάνας στην Έφεσο το 356 π.Χ., μόνο και μόνο για να απαθανατίσει τον εαυτό του- ο πρωθυπουργός ήταν "ένας παράγοντας καταστροφής. Σίγουρα θα μείνει στην ιστορία ως ο Ηρόστρατος της

Ευρώπης, ικανός να διαιωνίσει το όνομά του μόνο καταστρέφοντας ό,τι πολλές γενιές έχτισαν επί πολλούς αιώνες" (17 Μαρτίου 1945).

Μακριά από την εξιδανικευμένη εικόνα του ως υπερασπιστή της ηθικής συμπεριφοράς, ολόκληρη η καριέρα του Τσόρτσιλ ήταν χτισμένη πάνω στην εξαπάτηση και την ανήθικη χειραγώγηση. Για παράδειγμα, τον Ιούνιο του 1941 έβαλε τον σερ Γουίλιαμ Στέφενσον, επικεφαλής της βρετανικής μυστικής υπηρεσίας στη Βόρεια Αμερική, να παραδώσει στο αμερικανικό υπουργείο Εξωτερικών μια επιστολή που υποτίθεται ότι είχε συντάξει ο ταγματάρχης Ελία Μπελμόντε και ενοχοποιούσε τον στρατιωτικό ακόλουθο της Βολιβίας στο Βερολίνο ως αρχηγό μιας συνωμοσίας για την ανατροπή της κυβέρνησης Λαπάζ με τη βοήθεια του Χίτλερ και τη δημιουργία ενός ναζιστικού κράτους-μαριονέτας στη Νότια Αμερική. Αν και η επιστολή ήταν εξ ολοκλήρου κατασκευασμένη από τον Στέφενσον, η άκριτη αποδοχή της ως αυθεντικής από τον αμερικανικό Τύπο και την κυβέρνηση Ρούσβελτ οδήγησε στην ατιμωτική απόλυση του αθώου Βολιβιανού ταγματάρχη και ώθησε τους παραπλανημένους συμπατριώτες του να κηρύξουν πόλεμο στη Γερμανία.

Στη συνέχεια, ο γερμανικός πληθυσμός της Βολιβίας εγκλωβίστηκε για τα επόμενα τέσσερα χρόνια υπό συνθήκες για τις οποίες οι φυλακές της Νότιας Αμερικής είναι διαβόητες. Εν τω μεταξύ, ο πραγματικός στόχος της εξαπάτησης του Τσόρτσιλ ήταν να δώσει στο F.D.R. μια ακόμη έτοιμη δικαιολογία για να υποκινήσει την αμερικανική κοινή γνώμη εναντίον του Τρίτου Ράιχ. Μετά από αυτή την προπαγανδιστική επιτυχία, ο Stephenson πλαστογράφησε έναν "μυστικό ναζιστικό χάρτη" που περιέγραφε λεπτομερώς τα σχέδια του Χίτλερ για την κατάληψη της Νότιας Αμερικής. Τις επινοημένες αποκαλύψεις αυτού του ύπουλου εγγράφου κατάπιε αμάσητες ο Αμερικανός πρόεδρος.

Μια δεκαετία νωρίτερα, στις αρχές της δεκαετίας του 1930, η πολιτική καριέρα του Ουίνστον είχε πάρει την κάτω βόλτα. Τα χρέη από τον τζόγο που είχε αναλάβει ο Randolph, ο νεόκοπος γιος του, απειλούσαν με χρεοκοπία και την απώλεια της αγαπημένης του εξοχικής έπαυλης, Chartwell. Σε απόγνωση, εντάχθηκε στην "Εστίαση", μια μυστική κοινωνία δώδεκα πρώην πολιτικών που είχαν χάσει τις άνετες κυβερνητικές τους θέσεις κατά τη διάρκεια της ύφεσης και ήταν αποφασισμένοι να τις ανακτήσουν με κάθε τρόπο. Γνωρίζοντας ότι αυτοί οι άνεργοι "πολιτικοί άνδρες" θα έλεγαν ή θα έκαναν τα πάντα για να επιστρέψουν στην εξουσία, οι Εβραίοι ψάρεψαν από την "Focus" αρκετούς εθνικούς υποβολείς για να καλύψουν τη σχεδιαζόμενη καταστροφή της Γερμανίας. Η μεγαλύτερη ψαριά τους ήταν ο Ουίνστον Τσόρτσιλ.

Από το 1936, οι κάτοικοι της "Εστίας" χρηματοδοτήθηκαν πλουσιοπάροχα από το Αμερικανικό Εβραϊκό Κογκρέσο, το Συμβούλιο των Αντιπροσώπων των Βρετανών Εβραίων του Λονδίνου και τον πρόεδρο του Τμήματος, πρόεδρο της

βρετανικής Shell, Sir Bernard W. Cohen. Πλήρωσαν τον Τσόρτσιλ 50.000 λίρες για να αγκιτάρει εναντίον του Χίτλερ, τον οποίο, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, θαύμαζε προσωπικά. Η φήμη του Τσόρτσιλ ως πόρνη για αντιναζιστικούς σκοπούς μεγάλωσε. Έξι χρόνια αργότερα, δήλωσε στον Φραγκλίνο Ρούσβελτ ότι ήταν "παντρεμένος με τη σιωνιστική πολιτική".

Το 1938, ο Ουίνστον έλαβε 800.000 δολάρια από τον ιππότη Εβραίο πλουτοκράτη Σερ Ερρίκο Στάρχο, ο οποίος έχασε τις μονοπωλιακές του ιδιοκτησίες στην Αυστρία μετά το *Anschluss*. Η αποστολή του ήταν να καταδικάσει την ένωση της χώρας αυτής με το Ράιχ, παρά τα διεθνώς ελεγχόμενα δημοψηφίσματα, στα οποία η συντριπτική πλειοψηφία των Αυστριακών ψήφισε υπέρ της ένταξης στη Γερμανία. Την ίδια χρονιά, η κυβέρνηση της Πράγας έστειλε τον φιλοκομμουνιστή υπουργό Εξωτερικών Γιαν Μασάρικ στο Λονδίνο με 2 εκατομμύρια λίρες για την "Εστίαση" και εντολές προς τα μέλη της να ανατρέψουν τον Νέβιλ Τσάμπερλεν, τον οποίο οι Τσέχοι θεωρούσαν πολύ μαλακό απέναντι στον Φύρερ. Οι Γερμανοί έμαθαν για την αποδοχή ξένων χρημάτων από τον Τσόρτσιλ και ενημέρωσαν τον Τσάμπερλεν λίγο πριν από τη Συμφωνία του Μονάχου, ένας από τους λόγους για την έκβασή της υπέρ του Χίτλερ. Αλλά η νέα, επικερδής καριέρα του Τσόρτσιλ ως μισθωμένου φερέφωνου των εβραϊκών ατζέντων ήταν εξασφαλισμένη.

Κατά τη διάρκεια του λεγόμενου "London Blitz", ο Τσόρτσιλ αποθεώθηκε από τον συμμαχικό Τύπο επειδή στάθηκε με ανδρεία στο πλευρό του αγγλικού λαού, μοιράστηκε τους κινδύνους και τις δυσκολίες του και τον ενθάρρυνε να ακολουθήσει το προσωπικό του παράδειγμα προκλητικού θάρρους. Στην πραγματικότητα, οι βρετανικές μυστικές υπηρεσίες γνώριζαν πολύ νωρίτερα κάθε γερμανική αεροπορική επιδρομή και προωθούσαν μυστικά τις πληροφορίες στον Τσόρτσιλ, ο οποίος πάντοτε κατέφευγε στο ιδιωτικό του καταφύγιο στην εξοχή. Κανείς άλλος δεν μπόρεσε να αποφύγει τον βομβαρδισμό μέσω αυτής της εμπιστευτικής οδού διαφυγής. Αφού ακούστηκε το "όλα εντάξει", επέστρεψε κρυφά στο Λονδίνο, όπου καμάρωνε μπροστά στις κάμερες των ειδησεογραφικών ταινιών, ενώ έκανε μια χειρονομία *V για νίκη* με τα δύο παχιά, λερωμένα από πούρα δάχτυλά του, μουρμουρίζοντας προκλητικά: "Μπορούμε να τα καταφέρουμε!".

Το απόγευμα της 14ης Νοεμβρίου 1940, μόλις έφυγε από το Λονδίνο για να αποφύγει την αναμενόμενη επιστροφή της Luftwaffe, όταν μια μυστική αναφορά από τους αποκωδικοποιητές του τον ενημέρωσε ότι ο επόμενος στόχος των βομβαρδιστικών θα ήταν το Κόβεντρι. Επιστρέφοντας στην ασφάλεια της πρωτεύουσας, ο Τσόρτσιλ στάθηκε προκλητικά στην ταράτσα του κτιρίου του αρχηγείου του, προκαλώντας με τη σφιγμένη γροθιά του ανύπαρκτους Ναζί στον ουρανό προς όφελος των δημοσιογράφων και των φωτογράφων. Εικόνες από το

αδάμαστο θάρρος του πρωθυπουργού εκτέθηκαν σε όλο τον κόσμο, ενώ η Luftwaffe βομβάρδιζε το μακρινό Κόβεντρι.

Ως παράδειγμα της αποτρόπαιης αναληψίας του όσον αφορά τα δεινά των Βρετανών πολιτών, τη νύχτα της 10ης Μαΐου 1941, ο Τσόρτσιλ ενημερώθηκε ότι μια ιδιαίτερα σφοδρή αεροπορική επιδρομή στο Λονδίνο προκαλούσε απaráμιλλο χάος. Σύμφωνα με τα δικά του λόγια: "Αφού δεν μπορούσα να κάνω τίποτα γι' αυτό, πήγα στην ιδιωτική αίθουσα προβολής μου, όπου απόλαυσα να παρακολουθώ μια ταινία των Αδελφών Μαρξ". Αναρωτιέται κανείς πώς θα αισθάνονταν οι Λονδρέζοι που συνωστίζονταν για τη ζωή τους στους υπόγειους σταθμούς του μετρό για τον Τσόρτσιλ, αν ήξεραν ότι εν τω μεταξύ εκείνος χασκογελούσε με μια εβραϊκή αμερικανική ταινία στην πολυτελή ασφάλεια του εξοχικού του καταφυγίου.

Τον Ιούλιο του 1944, με ένα αποδυναμωμένο Ράιχ λιγότερο από ένα χρόνο μακριά από την ήττα, ο Τσόρτσιλ διέταξε μια επίθεση με άνθρακα κατά των Γερμανών πολιτών. Οι τρομοκρατημένοι στρατηγοί του τον έπεισαν να μην προβεί σε μαζική δολοφονία, μόνο υπενθυμίζοντάς του ότι ο Χίτλερ θα ανταπέδιδε σίγουρα, στέλνοντας δικαιολογημένα ιπτάμενες βόμβες V-1 οπλισμένες με πολεμικές κεφαλές δηλητηριωδών αερίων εναντίον του Λονδίνου. Χρειάστηκε ένας μήνας επιχειρημάτων για να τον πείσουν τελικά ότι πρέπει να εγκαταλείψει τα σχέδιά του για τη γενοκτονία των Αρίων. Όπως γκρίνιαζε αργότερα, "Οι παπάδες μεταξύ των στρατηγών μου με εμπόδισαν να ακολουθήσω το σχέδιο". Αν είχε πραγματοποιηθεί η επίθεσή του με άνθρακα, σχεδόν κάθε ζωντανό πλάσμα στην ευρωπαϊκή ήπειρο θα είχε εξαλειφθεί, συμπεριλαμβανομένων των κατοίκων όλων των συμμαχικών και ουδέτερων χωρών.

Παρ' όλη την αγάπη του για την αιματοχυσία, ο Τσόρτσιλ, εκτός του ότι ήταν ένας φυσικός δειλός, ήταν ένας εξαιρετικά κακός μιλιταριστής. Κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, ως επικεφαλής του Ναυαρχείου, έστειλε χιλιάδες Αυστραλούς πεζικάριους στο θάνατο σε μια αποτυχημένη εισβολή στην Τουρκία. Η πανωλεθρία της Καλλίπολης δεν ήταν απλώς μια ήττα, αλλά μια σοβαρή ταπείνωση για τους Συμμάχους στα χέρια απλών Τούρκων που θα είχε εξαργυρώσει ισόβια οποιονδήποτε άλλο διοικητή. Ωστόσο, ο Τσόρτσιλ ήταν περισσότερο πανούργος πολιτικός παρά στρατιωτικός ηγέτης και, είκοσι πέντε χρόνια αργότερα, επέστρεψε και πάλι στην εξουσία. Επανέλαβε την γκάφα του σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα θανάτου, εκτρέποντας τη στρατηγική των Συμμάχων, παρά τις παραινήσεις τόσο των Βρετανών όσο και των Αμερικανών συμβούλων, σε αυτό που επέμενε ότι ήταν "το μαλακό υπογάστριο της Ευρώπης".

Δεκάδες χιλιάδες στρατιώτες των Συμμάχων έπεσαν σε μια ιταλική εκστρατεία που άσκοπα παρέτεινε τον πόλεμο και δεν τους έφερε ποτέ στρατηγική επιτυχία.

Μετά από σχεδόν δύο χρόνια ταλαιπωρίας και σφαγής, οι αγγλοαμερικανικές δυνάμεις ήταν ακόμη καθηλωμένες στην Ιταλία όταν η Γερμανία παραδόθηκε, και όλα αυτά χάρη στις διαβεβαιώσεις του Τσόρτσιλ ότι "θα πετύχαιναν ένα γρήγορο πέραςμα στην Αυστρία", το 1943. Ο Ραλφ Έντουαρντς, διευθυντής των Ναυτικών Επιχειρήσεων της Βρετανίας, ο οποίος συνεργάστηκε στενά με τον Τσόρτσιλ καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου, τον περιέγραψε ως "χωρίς αμφιβολία έναν από τους χειρότερους στρατηγιστές της ιστορίας" (Irving, *Churchill's War*, τόμος 2, 103).

Η τεχνητά διατηρημένη φήμη του Τσόρτσιλ ως του μεγαλύτερου ρήτορα του αιώνα στην αγγλική γλώσσα είναι μόνο ένα μέρος της διαρκούς απατηλής εικόνας του. Οι συγκλονιστικές ραδιοφωνικές εκπομπές του προέτρεπαν τους Βρετανούς να πολεμήσουν, να υπομείνουν και να πεθάνουν στον πόλεμο που ο ίδιος προετοίμαζε από καιρό γι' αυτούς. Χάρη σε μεγάλο βαθμό σε αυτές τις εμπνευσμένες εκπομπές, ο βρετανικός λαός άντεξε κάτω από τις χειρότερες συνθήκες για έξι ολόκληρα χρόνια, κατά τα οποία μισό εκατομμύριο από αυτούς έχασαν τη ζωή τους. Σε όλο αυτό το διάστημα, απέκρυψε προσεκτικά τις περισσότερες από γενναϊόδωρες ειρηνευτικές προσφορές που έκανε ο Χίτλερ στη Βρετανία. Επίσης, έκρυψε την πραγματική ταυτότητα της διάσημης φωνής που οι Άγγλοι και οι Αγγλίδες πίστεψαν ότι ανήκε στον ηρωικό πρωθυπουργό τους. Πολλές από τις αργυρώνητες εκπομπές που του αποδίδονταν, στην πραγματικότητα τις μιλούσε ο Νόρμαν Σέλι, ένας ραδιοφωνικός ηθοποιός που επιλέχθηκε για την ικανότητά του να μιμείται τον Τσόρτσιλ σε περιπτώσεις που ήταν πολύ μεθυσμένος ή μεθυσμένος για να μιλήσει δημόσια.

Οι διαχρονικές δημόσιες απεικονίσεις του Ουίνστον ως υπέρμαχου κατά της δικτατορίας έρχονται σε αντίθεση με τη συχνά δηλωμένη φιλοδοξία του να δημιουργήσει, όπως πρότεινε στον Ρούσβελτ στις 20 Μαΐου 1943, έναν "παγκόσμιο δικτάτορα", ο οποίος θα στερούσε για πάντα από τον ίδιο τον Γάλλο σύμμαχό του κάθε στρατιωτική δύναμη και θα υποβίβαζε τους λίγους Γερμανούς επιζώντες του πολέμου σε καθεστώς αιώνιου σκλάβου. Η παγκόσμια ισχύς θα περιοριζόταν στη Βρετανική Αυτοκρατορία, τις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Σοβιετική Ένωση. Ο Ρούσβελτ συμφώνησε, διαφέροντας μόνο στο ότι ο τίτλος "συντονιστής" θα ήταν πολιτικά πιο αποδεκτός.

Ο Τσόρτσιλ έζησε μέχρι τα υπερώρια γεράματα, παχύσαρκος από τα πολυτελή τσιμπούσια, γράφοντας λογοκριμένες, ιδιοτελείς ιστορίες και μπουζουρώνοντας δεκάδες πίνακες ζωγραφικής τόσο ερασιτεχνικούς όσο και ξεχασμένους. Όταν τελικά ήρθε ο θάνατος το 1965, άφησε πίσω του οδηγίες για μια φανταχτερή κηδεία, οι οποίες όριζαν, μεταξύ άλλων ανατροπών μεγαλομανίας, ότι όλοι οι γερανοί κατά μήκος των όχθων του Τάμεση θα κατέβαιναν καθώς το υπερμεγέθες φέρετρό του θα περνούσε. Όπως και στην *Τρικυμία* του Σαίξπηρ, ολόκληρος ο βρετανικός λαός θα μπορούσε να αναφωνήσει εκείνη τη στιγμή: "Τι τριπλάσιος

γάιδαρος που ήμουν που πήρα αυτόν τον μεθύστακα για θεό και λάτρεψα αυτόν τον ανόητο βλάκα!".

Όπως και ο Τσώρτσιλ, ο F.D.R. ήταν άριστος στις δημόσιες σχέσεις. Ήξερε πώς να προσεταιρίζεται τους ψηφοφόρους ως "συμπατριώτες τους" και οι τακτικές ραδιοφωνικές εκπομπές του, οι λεγόμενες "συζητήσεις στο τζάκι", ήταν προσεκτικά ενορχηστρωμένες για να τονίζουν την ταπεινή, σπιτική, "μηλόπιτα" προσωπικότητά του. Ο Χίτλερ και ο εθνικοσοσιαλισμός δεν ενδιέφεραν καθόλου τον F.D.R. μέχρι το 1937. Ήταν χρονιά εκλογών και ο γλαφυρός πολιτικός φοβόταν ότι θα μπορούσε να τελειώσει τη δημόσια ζωή του ως πρόεδρος μίας θητείας. Τέσσερα χρόνια νωρίτερα, είχε εισέλθει στον Λευκό Οίκο διαβεβαιώνοντας μεγαλοπρεπώς τους Αμερικανούς ότι θα έβαζε τέλος στη Μεγάλη Ύφεση. Αλλά τα δημοκρατικά του προγράμματα, γεμάτα διαφθορά, δεν απέδωσαν τίποτα, και η εθνική ανεργία εξακολουθούσε να αυξάνεται. Όπως είπε ο Φούερερ για τον Ρούσβελτ: "Αν η οικονομική του πολιτική είχε συνεχιστεί επ' αόριστον κατά τη διάρκεια της ειρήνης, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι αργά ή γρήγορα θα έριχνε αυτόν τον πρόεδρο, παρ' όλη τη διαλεκτική του εξυπνάδα".

Είναι σαφές ότι η καριέρα του F.D.R. εξαρτιόταν από την οικονομική υγεία του έθνους. Συνειδητοποίησε τελικά ότι ο μόνος τρόπος για να ορθοποδήσει η χώρα ήταν να ξεκινήσει η παραγωγή, και η ταχύτερη μέθοδος ήταν η μαζική κατασκευή όπλων. Ωστόσο, για να δικαιολογηθεί η μετατροπή των αμερικανικών εργοστασίων σε εργοστάσια όπλων, χρειαζόταν μια σοβαρή απειλή ή τουλάχιστον η ψευδαίσθηση μιας τέτοιας απειλής. Ως πρόσφατος εχθρός, η Γερμανία αποτελούσε τον κατάλληλο βραχνά. Οι Εβραίοι που κυριαρχούσαν στον αμερικανικό Τύπο και την κινηματογραφική βιομηχανία ήταν ευτυχείς που χρησίμευσαν ως οι πιο αφοσιωμένοι προπαγανδιστές του Ρούσβελτ. Μαζί με την κινδυνολογική ρητορική του, η πληθώρα αντιναζιστικών ταινιών του Χόλιγουντ και η αδιάκοπη αγκιτάτσια των εφημερίδων κατά του Χίτλερ δημιούργησαν τελικά εθνική υστερία σε τέτοιο βαθμό που η εισβολή φαινόταν επικείμενη. Μέσα σε αυτό το τεχνητό κλίμα φόβου, ο πρόεδρος μπόρεσε να περάσει τις διογκωμένες στρατιωτικές δαπάνες του μέσα από ένα Κογκρέσο τρομοκρατημένο από την αναταραχή των ψηφοφόρων. Και δημιουργώντας έναν θόρυβο για τη θανάσιμη απειλή που συνιστούσε για τις Ηνωμένες Πολιτείες η ναζιστική Γερμανία (όχι μεγαλύτερη από το Τέξας), ο Πρόεδρος απέσπασε με επιτυχία την προσοχή από την παρατεταμένη, επιδεινούμενη Ύφεση, την οποία δεν ήταν σε θέση να λύσει.

Παρόλο που η κατασκευή όπλων που ενέπνευσε ο πανικός του άρχισε να τονώνει την εθνική παραγωγή, τα όπλα είναι φθαρτά αγαθά που πρέπει να χρησιμοποιούνται, διαφορετικά σκουριάζουν και καθίστανται παρωχημένα από την τεχνολογική πρόοδο. Για το σκοπό αυτό, ο Ρούσβελτ χρειαζόταν πόλεμο. Μέσω του αιωρούμενου πράκτορά του στην Ευρώπη, William C. Bullitt, έδωσε

μυστικές υποσχέσεις ότι οι πολιτικοί της Βαρσοβίας μπορούσαν να υπολογίζουν στην ένοπλη επέμβαση των Συμμάχων, αν προκαλούσαν στρατιωτική αντιπαράθεση με το Τρίτο Ράιχ. Εξαπατημένοι έτσι να φανταστούν ότι θα μπορούσαν να χορτάσουν σε ένα φτηνά κερδισμένο πανηγύρι νίκης, οι Πολωνοί προκάλεσαν εχθροπραξίες (όπως περιγράφεται παρακάτω), οι οποίες τους γύρισαν μπούμερανγκ με τον χειρότερο δυνατό τρόπο. Αλλά με την έναρξη του πολέμου στην Ευρώπη, τα σχέδια του Ρούσβελτ για συμμετοχή δέχτηκαν ένα σοβαρό πισωγύρισμα από τις εθνικές δημοσκοπήσεις, οι οποίες έδειξαν ότι η συντριπτική πλειοψηφία των Αμερικανών ήταν αντίθετη με την εμπλοκή των ΗΠΑ σε οποιονδήποτε πόλεμο, εκτός αν δέχονταν σκόπιμη επίθεση. Ο πάντα άριστος πολιτικός, έκανε έντονη εκστρατεία με μια δημοφιλή "ειρηνευτική πλατφόρμα" για τις προεδρικές εκλογές του 1941.

Εν τω μεταξύ, έκανε συνεχώς ελιγμούς για να προκαλέσει τον Χίτλερ να κηρύξει πόλεμο στις Ηνωμένες Πολιτείες, δίνοντας πολεμικά πλοία στο Βασιλικό Ναυτικό, στέλνοντας προμήθειες στην Αγγλία με αμερικανικά φορτηγά πλοία που συνοδεύονταν από αντιτορπιλικά του Πολεμικού Ναυτικού των ΗΠΑ, ακόμη και βοηθώντας άμεσα τις βρετανικές στρατιωτικές επιχειρήσεις. Μεταξύ των πιο κραυγαλέων παραδειγμάτων ήταν η θέση του *Βίσμαρκ*, η οποία μεταδόθηκε μέσω ασυρμάτου στους Βρετανούς, οι οποίοι προηγουμένως δεν ήταν σε θέση να το βρουν, από ένα υδροπλάνο PBY του αμερικανικού ναυτικού, επιτρέποντάς τους έτσι να βυθίσουν το γερμανικό θωρηκτό με μεγάλες απώλειες ανθρώπινων ζωών. Τον ίδιο μήνα που ο Ρούσβελτ εξελέγη από τους ψηφοφόρους που πείστηκαν ότι ήταν αποφασισμένος να κρατήσει τη χώρα τους έξω από την ευρωπαϊκή σύγκρουση, έδωσε εντολή στο Ναυτικό του να "βάλλει κατά των πολεμικών πλοίων του Άξονα όποτε και όπου βρεθούν". Αυτό ξεπερνούσε κατά πολύ όλες τις άλλες παραβιάσεις της αμερικανικής ουδετερότητας και αποτελούσε κήρυξη πολέμου. Παρόλα αυτά, ο Χίτλερ αρνήθηκε πεισματικά να τσιμπήσει στο δόλωμα.

Στις 9 Αυγούστου 1941, κατά τη διάρκεια της Διάσκεψης για τον Ατλαντικό Χάρτη, ο Ρούσβελτ υποσχέθηκε εμπιστευτικά στον Τσόρτσιλ ότι θα "εργαστεί για ένα περιστατικό" που θα σύρει την Αμερική στον πόλεμο ενάντια στη θέληση των περισσότερων συμπατριωτών του. Αργότερα, ο Ουίνστον ανέφερε στον βασιλιά Γεώργιο ΣΤ' ότι η στρατηγική του προέδρου δεν ήταν να κηρύξει τον πόλεμο, αλλά να τον προκαλέσει δημιουργώντας ένα επεισόδιο. Την προηγούμενη 30ή Οκτωβρίου, ο F.D.R. είχε με σοβαρότητα ψελλίσει από το εθνικό ραδιόφωνο: "Και ενώ μιλάω σε εσάς τις μητέρες και τους πατέρες, σας δίνω μια ακόμη διαβεβαίωση. Το έχω ξαναπεί αυτό, αλλά θα το πω ξανά και ξανά και ξανά: Τα αγόρια σας δεν πρόκειται να σταλούν σε κανέναν ξένο πόλεμο!" Ακόμη και σήμερα, τουλάχιστον ορισμένοι Αμερικανοί μελετητές συνειδητοποιούν μαζί με

τον Γκορ Βιντάλ ότι "ο Ρούσβελτ είπε ψέματα για να μας βάλει στον πόλεμο εναντίον του Χίτλερ, κάτι που, λαμβάνοντας υπόψη τη φύση του θηρίου, πολλοί άνθρωποι ήταν και είναι ευτυχείς που το έκανε".

Απογοητευμένος και ανήσυχος ότι η οικονομία που βασιζόταν στις απειλές του θα προκαλούσε μια άλλη, ακόμη πιο σοβαρή οικονομική κατάρρευση, αν οι ΗΠΑ δεν μπορούσαν να εμπλακούν σύντομα στις μάχες, ο Πρόεδρος χτύπησε αυτό που ο ιστορικός Harry Elmer Barnes ανέφερε ως "την πίσω πόρτα του πολέμου". Αυτή άνοιξε στον αντι-κομμουνιστικό εταίρο της Γερμανίας. Κατά τη διάρκεια της ίδιας Διάσκεψης για τον Ατλαντικό Χάρτη, ο Τσόρτσιλ και ο Ρούσβελτ εξέφρασαν την κοινή τους επιθυμία να επιτεθούν στην Ιαπωνία, που τότε ήταν ακόμη ουδέτερο έθνος, μετά τον Αύγουστο του 1941. Το σχέδιό τους επικροτήθηκε από τον Cordell Hull και άλλους πολιτικούς yes-men που περιέβαλλαν τον Πρόεδρο, αλλά οι στρατιωτικοί σύμβουλοί του επιβεβαίωναν ότι η Αμερική θα ήταν στρατιωτικά ανίκανη να διακινδυνεύσει εχθροπραξίες μέχρι τα τέλη του φθινοπώρου.

Νωρίτερα, στις 26 Ιουλίου 1941, ο F.D.R. είχε ήδη επιβάλει διεθνές εμπάργκο πετρελαίου κατά των Ιαπώνων για την εισβολή τους στην Κίνα, η οποία φυσικά δεν τον αφορούσε, λόγω της παντελούς απουσίας αμερικανικών συμφερόντων εκεί. Η ενέργειά του ήταν μια οικονομική πράξη θανάσιμης επιθετικότητας, επειδή η βιομηχανική ύπαρξη της Ιαπωνίας εξαρτιόταν εξ ολοκλήρου από το εισαγόμενο ξένο πετρέλαιο. Οι ειδικοί και στις δύο πλευρές του Ειρηνικού Ωκεανού υπολόγιζαν ότι η ιαπωνική κοινωνία θα διαλυόταν στη φτώχεια και την πείνα μέχρι την επόμενη άνοιξη. Ο Ρούσβελτ ήλπιζε ότι το εμπάργκο του θα υποκινούσε τους Ιάπωνες να χτυπήσουν πρώτοι, συγκεντρώνοντας έτσι τη λαϊκή υποστήριξη για την εμπλοκή του στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Απογοητευτικά, το ιαπωνικό υπουργικό συμβούλιο απάντησε, όχι με προκλητικότητα, αλλά με συμβιβασμό. Ο υπουργός Εξωτερικών Σιγκενόρι Τόγκο απέστειλε στην Ουάσιγκτον ένα "Σχέδιο Πέντε Σημείων", προσφέροντας σημαντικές παραχωρήσεις, συμπεριλαμβανομένης της παραίτησης από τις περιοχές της Κίνας που ανέφεραν ειδικά οι Αμερικανοί, και αυτοπεριορισμούς στην επέκταση των Ιαπώνων στο εξωτερικό για την ανακούφιση του υπερπληθυσμού. Επιδίωξε επίσης την επανάληψη των διαπραγματεύσεων για να συζητηθεί το "Σχέδιο" του Υπουργικού Συμβουλίου για την εξομάλυνση των σχέσεων μεταξύ των δύο δυνάμεων. Όμως ο Ρούσβελτ κάθε άλλο παρά ειρήνη είχε στο μυαλό του. Αποφάσισε να ξεκινήσει εχθροπραξίες το συντομότερο δυνατό, με ή χωρίς την έγκριση του αμερικανικού λαού. Είχε ήδη αποφασίσει να εξαπολύσει αμερικανική αεροπορική επιδρομή από τις βάσεις του Claire Chennault στην ανατολική Κίνα εναντίον της Ιαπωνίας μέχρι τα μέσα Νοεμβρίου. Στην πραγματικότητα, ο πρόεδρος είχε εγκρίνει την αιφνιδιαστική επίθεση τρεις ημέρες

πριν επιβάλει το εμπάργκο πετρελαίου. Ο Τσόρτσιλ, που επιθυμούσε από καιρό απεγνωσμένα την είσοδο της Αμερικής στον πόλεμο, ενημερώθηκε για τα καλά νέα από τον υπουργό Εξωτερικών των ΗΠΑ, Κορντέλ Χαλ, μέσω άκρως απόρρητων διπλωματικών κωδικών.

Ένα άρθρο στην εφημερίδα *Los Angeles Times* για την 60ή επέτειο της ιαπωνικής επιδρομής του 1941, με τίτλο "Η Ιαπωνία παραβίασε τον κώδικα των ΗΠΑ πριν από το Περλ Χάρμπορ, σύμφωνα με έρευνα". Η αρθρογράφος Valerie Reitman ανέφερε ότι ένας νεαρός ιαπωνοαμερικανός καθηγητής ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Kobe βρήκε γραπτά αρχεία της εποχής Ρούσβελτ που αποχαρακτηρίστηκαν από την Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών των ΗΠΑ το 1996. Ο Toshihiro Minozaka τα ανακάλυψε ανάμεσα σε πληροφορίες για προπολεμικούς μυστικούς κώδικες στα Εθνικά Αρχεία των ΗΠΑ στο College Park του Maryland. Τα επισυναπτόμενα έγγραφα σε μικροφίλμ έδειχναν ιαπωνικές μεταφράσεις τηλεγραφημάτων του F.D.R. προς διάφορους πρεσβευτές και συμμαχικούς ηγέτες. Οι κρυπτογράφοι στο Τόκιο είχαν προφανώς σπάσει τους κορυφαίους διπλωματικούς κώδικες του Προέδρου.

Για επιβεβαίωση, ο Minozaka ζήτησε από τον Dr. Satoshi Hattori, καθηγητή σύγχρονης ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Kobe, να κάνει ειδική έρευνα στα διπλωματικά αρχεία του Τόκιο. Σε έναν φάκελο με τίτλο "Ειδικά έγγραφα", ο Hattori βρήκε τριάντα τέσσερις δακτυλογραφημένες ανακοινώσεις, κυρίως στα αγγλικά, από άκρως απόρρητες διπλωματικές συζητήσεις των ΗΠΑ και της Βρετανίας κατά τους μήνες και τις εβδομάδες πριν από τις 7 Δεκεμβρίου. Οι Ιάπωνες διάβασαν την απόφαση του Ρούσβελτ να τους επιτεθεί από τα μέσα Νοεμβρίου. Μαθαίνοντας τη διπροσωπία του, ο Τόγκο, σθεναρός υποστηρικτής των ειρηνικών σχέσεων με τις ΗΠΑ, και ο οποίος είχε προηγουμένως αντιταχθεί στα "γεράκια" στο υπουργικό συμβούλιο, έγραψε στα μεταπολεμικά απομνημονεύματά του: "Σοκαρίστηκα μέχρι ζαλάδας. Σε αυτό το σημείο, δεν είχαμε άλλη επιλογή από το να αναλάβουμε δράση". Μόνο αφού διάβασαν το σχέδιο μαχαιριάς στην πλάτη του Προέδρου για τους ίδιους, ακόμη και τα "περιστέρια" μεταξύ της ιαπωνικής κυβέρνησης αποφάσισαν να χτυπήσουν πριν προλάβει να τους χτυπήσει πρώτος.

Εν τω μεταξύ, το μυστικό σχέδιο του Ρούσβελτ να επιτεθεί απροειδοποίητα σε έναν λαό με τον οποίο η Αμερική βρισκόταν ακόμη σε ειρήνη είχε ανασταλεί λόγω υλικοτεχνικών καθυστερήσεων. Στις 22 Νοεμβρίου, ενημερώθηκε από τον Lauchlin Curie ότι τα βομβαρδιστικά και τα πληρώματά τους δεν θα ήταν σε θέση να φτάσουν στις κινεζικές βάσεις πριν από τα τέλη Δεκεμβρίου. Η επιδρομή θα ξεκινούσε το αργότερο λίγο μετά την Πρωτοχρονιά του 1942. Οι 2.400 Αμερικανοί που έχασαν τη ζωή τους στο Περλ Χάρμπορ δεν συνειδητοποίησαν ποτέ ότι θυσιάστηκαν για τη μη δημοσιοποιημένη συνωμοσία του προέδρου τους

να τους εμπλέξει σε έναν παράνομο πόλεμο. Έχοντας σπάσει τον διπλωματικό του κώδικα, οι Ιάπωνες γνώριζαν τι πραγματικά σχεδίαζε και τον πρόλαβαν, μόλις και μετά βίας, κατά περίπου ένα μήνα.

Αλλά με ένα χτύπημα του έδωσαν τον πόλεμο που αναζητούσε εδώ και καιρό για να σώσει τον πολιτικό του σβέρκο αναζωογονώντας την αμερικανική οικονομία μέσω της μαζικής παραγωγής όπλων. Τώρα η συντριπτική πλειοψηφία των Αμερικανών υπηρέτησε ευχαρίστως τον σκοπό του με την τραγική ψευδαίσθηση ότι υπερασπίζονταν την πατρίδα τους. Τον εξέλεξαν σε μια άνευ προηγουμένου τέταρτη θητεία στο αξίωμα. Μέχρι τότε, ωστόσο, ο Ρούσβελτ πέθαινε ήδη από ανίατη γονόρροια- το τελικό χτύπημα θα ήταν μια εγκεφαλική αιμορραγία.

Ο Sir Robert Craigie, εκπρόσωπος της Αγγλίας στο Τόκιο, δήλωσε ότι οι Ιάπωνες ήταν αθώα θύματα του ιμπεριαλισμού του Ρούσβελτ και των παρασκηνιακών σχεδίων του Τσόρτσιλ για την εμπλοκή της Αμερικής στον πόλεμο, ανεξαρτήτως του κόστους σε ανθρώπινες ζωές. Ο Craigie ήταν προσωπικός μάρτυρας του προηγούμενου εξαμήνου της ίντριγκας που είχαν υφανθεί από αυτούς τους δύο διεθνείς εγκληματίες. Τον υποστήριξε ο βουλευτής Χάμιλτον Φις, ο οποίος είχε υποστηρίξει με θέρμη το αίτημα του προέδρου για επίσημη κήρυξη των εχθροπραξιών από τις ΗΠΑ, αλλά αργότερα ομολόγησε: "Ο Ρούσβελτ ήταν ο κύριος υποκινητής και εμπρηστής για να ανάψει το φιτίλι του πολέμου".

Όπως και ο Τσόρτσιλ (και κάθε άλλος παγκόσμιος ηγέτης), ο Ρούσβελτ κατανοούσε καλά το Εβραϊκό Ζήτημα και μάλιστα συμπαθούσε προσωπικά τους Γερμανούς εθνικοσοσιαλιστές εναντίον των οποίων διεξήγαγε υποκριτικά έναν πόλεμο εξόντωσης μόλις τον Φεβρουάριο του 1943: "Δεν μπορεί κανείς πραγματικά να κατηγορήσει τους Ναζί για ό,τι έκαναν στους Εβραίους", εκμυστηρεύτηκε στον στρατηγό Auguste Nogues, τον Γάλλο διοικητή του Μαρόκου, κατά τη διάρκεια της Διάσκεψης της Καζαμπλάνκα, "γιατί αν ο γερμανικός λαός έπρεπε να υποφέρει ό,τι υπέφερε πριν οι Ναζί έρθουν στην εξουσία, κανένας άλλος λαός στον κόσμο δεν θα είχε ενεργήσει διαφορετικά". Η κατανόηση του F.D.R. για τους Εβραίους καθιστά την πρόθυμη υπακοή του και του Τσόρτσιλ προς αυτούς ακόμη πιο ανήθικη. Δεν ήταν άβουλος χαζός, αλλά είχε συνείδηση του κακού που υπηρετούσε.

Ο Φραγκλίνος Ρούσβελτ πέθανε πριν από τη λήξη του πολέμου που αυτός, περισσότερο από κάθε άλλο άτομο, προκάλεσε. Εκείνους τους τελευταίους μήνες συναντήθηκε στη Γιάλτα με τους διαβόητους συνωμότες του. Σωματικά υποβαθμισμένος από τη φθορά μιας συφιλιδικής ασθένειας και ψυχικά ανισόρροπος, κάθισε για φωτογράφιση ανάμεσα σε έναν μεθυσμένο Τσόρτσιλ, με την αυτοκρατορία του να έχει σχεδόν χαθεί, και τον Στάλιν, ο οποίος,

συλλογιζόμενος την απονευρωμένη κατάσταση των δυτικών δυνάμεων που προσωποποιούνταν από αυτούς τους δύο θλιβερούς χαρακτήρες, χαμογελούσε κρυφά στον εαυτό του, σαν την κομμουνιστική γάτα που μόλις κατάπιε το καπιταλιστικό καναρίνι. Περιγράφοντας τον σοβιετικό δυνάστη στη Γιάλτα, η *Encyclopedia Britannica* γράφει: "Ένας τρομερός διαπραγματευτής, ξεπέρασε αυτούς τους ξένους πολιτικούς άνδρες".

Γεννημένος το 1879 ως Ιωσήφ Βησσαριόνοβιτς Τζουγκασβίλι, άλλαξε το όνομά του σε "Στάλιν" (από τη ρωσική λέξη για το "ατσάλι", *stal*) αφού έγινε ένθερμος κομμουνιστής. Με τις πρώιμες γερμανικές νίκες να διαλύουν την ΕΣΣΔ, θρήνησε: "Ό,τι έχτισε ο Λένιν για εμάς χάθηκε για πάντα"! Καθώς η προέλαση του Άξονα συνεχιζόταν καθ' όλη τη διάρκεια εκείνου του πρώτου καλοκαιριού του 1941, ο ίδιος επιδόθηκε σε μια εκτεταμένη κραιπάλη, κλεισμένος μέσα στην απομακρυσμένη ντάτσα του, αφήνοντας τη Σοβιετική Ένωση εντελώς ακυβέρνητη. Αν και η γερμανική εισβολή είχε αρχίσει στις 22 Ιουνίου, ο Στάλιν ήταν πολύ μεθυσμένος για να κάνει δημόσια ομιλία μέχρι τις 3 Ιουλίου- ακόμη και τότε, με δυσκολία μπορούσε να μουρμουρίσει σε έναν χαμηλό μονότονο τόνο που δεν ενέπνεε τίποτα άλλο παρά ηττοπάθεια. Η αλκοολική του άδεια πρέπει να του έκανε καλό, ωστόσο, επειδή τελικά ξεμέθυσε αρκετά ώστε να ηγηθεί προσωπικά της άμυνας της Μόσχας τον επόμενο χειμώνα. Εγκαταλείποντας κυνικά τη μαρξιστική ρητορική με την οποία είχε ζήσει όλη του τη ζωή, παρουσιάστηκε ξαφνικά ως ένας μεγαλύτερος από τη ζωή σλαβικός εθνικιστής. Η υποκριτική πόζα πέτυχε και εκατομμύρια αποθαρρυνόμενοι μέχρι τότε Ρώσοι συσπειρώθηκαν για την επιτυχή υπεράσπιση της πατρίδας τους.

Κατά τη διάρκεια του υπόλοιπου πολέμου, αποδείχτηκε εξαιρετικός πολέμαρχος, λιγότερο λόγω των στρατιωτικών του ικανοτήτων -που δεν διέθετε σχεδόν καθόλου- και περισσότερο λόγω της αδίστακτης αναδιοργάνωσης και ηγεσίας των ενόπλων δυνάμεων της ΕΣΣΔ. Αντιμέτωπος με τη μαζική αποθράσυσή τους λόγω της αναίμακτης ήττας, ενίσχυσε την αντίσταση της χώρας του, καθιερώνοντας ένα σύστημα κομισάριων του Κόκκινου Στρατού, οι οποίοι κυριολεκτικά στέκονταν πίσω από τους Ρώσους στρατιώτες, με τα πιστόλια σε ετοιμότητα, για να πυροβολήσουν όποιον αμφιταλαντευόταν. Σε σύγκριση με τον συνολικό αριθμό των ατόμων (7.500) που εργάζονταν για τη γερμανική Γκεστάπο το 1939, την ίδια στιγμή η Σοβιετική Ένωση απασχολούσε όχι λιγότερους από 366.000 μυστικούς αστυνομικούς.

Προς τιμήν του Στάλιν, είχε ήδη εισάγει τη Ρωσία στη βιομηχανική εποχή (αν και σε βάρος δέκα εκατομμυρίων δολοφονημένων αγροτών, των *κουλάκων*), και τώρα μεταμόρφωσε τα εργοστάσιά της σε γιγαντιαία εργοστάσια πολεμικού υλικού, κατάλληλα για ολοκληρωτικό πόλεμο, μέσα σε λίγους μήνες. Καθιέρωσε τη σοβιετική τακτική στο πεδίο της μάχης, η οποία αγνοούσε κάθε στρατηγική για

επιθέσεις ανδρών και υλικού μόνο όταν ο αντίπαλος μπορούσε να υπερτερεί αριθμητικά, ανεξάρτητα από τις πάντα βαριές απώλειες που υφίσταντο οι στρατιώτες του. Μερικές φορές αυτές οι μαζικές επιθέσεις απέδωσαν- συχνά, απέτυχαν, πάντα με τη μαζική καταστροφή των Ρώσων ανδρών και μηχανών. Οι σοβιετικές επιτυχίες στο Στάλινγκραντ, στο Κουρσκ και μέχρι το τέλος του πολέμου έμοιαζαν να επιβεβαιώνουν την προφανή στρατιωτική ηγεσία του Στάλιν, ακόμη και στα μάτια του Αδόλφου Χίτλερ.

Αλλά ο Φύρερ και ο υπόλοιπος έξω κόσμος δεν γνώριζαν ότι οι νίκες του Στάλιν του παραδίδονταν πριν από κάθε μάχη από προδότες στο γερμανικό Γενικό Επιτελείο, οι οποίοι, συνεργαζόμενοι με τον Leopold Trepper, τον Εβραίο επικεφαλής του δικτύου κατασκοπείας "Κόκκινη Ορχήστρα", μετέφεραν τα σχέδια του Χίτλερ στη σοβιετική ανώτατη διοίκηση. Όπως επεσήμανε ο Ουίνστον Τσόρτσιλ, η Ρωσική Επανάσταση ήταν σε μεγάλο βαθμό εβραϊκή υπόθεση και ο Ιωσήφ Στάλιν -που οι Εβραίοι, όπως ο Λέων Τρότσκι και ο Γκριγκόρι Ζινόβιεφ, θεωρούσαν ως μια ανόητη αλλά εύπλαστη μαριονέτα- τοποθετήθηκε ως ανδρείκελο των Εβραίων για τη σοβιετική τυραννία τους. Κατάλληλα, κάθισε μεταξύ του Ζινόβιεφ και ενός άλλου κομμουνιστή Εβραίου, του Λεβ Κάμενεφ, στην πρώτη κυβερνητική τριανδρία μετά το θάνατο του Λένιν.

Ο Στάλιν, ο Τσόρτσιλ και ο Ρούσβελτ ήταν κοινές μετριότητες περιορισμένης νοημοσύνης, που καθορίζονταν μόνο από τις τεράστιες ορέξεις τους για προσωπική εξουσία και κύρος. Οι άπληστοι πολιτικοί μη-άνθρωποι δεν είναι ποτέ σε έλλειψη, και είναι εύκολα διαθέσιμοι στους λιγότερο συχνά εμφανιζόμενους Εβραίους συρματοπλέκτες, στους οποίους οι πρόθυμοι αυλικοί είναι τόσο συνηθισμένοι όσο και εντελώς αναλώσιμοι. Ο πόλεμος σήμαινε διαφορετικά πράγματα για τους παγκόσμιους ηγέτες που συμμετείχαν σε αυτόν. Για τον Τσόρτσιλ ήταν απλώς η πιο ικανοποιητική ευκαιρία να βγάλει τα προς το ζην και να αποφύγει το οικονομικό σκάνδαλο. Για τον Ρούσβελτ, ήταν ο μόνος τρόπος να βγει από την Ύφεση και να σώσει την πολιτική του ύπαρξη. Ο Στάλιν την καλωσόρισε ως την καλύτερη ευκαιρία του να γίνει ένας άλλος Τζένγκις Χαν, ο ηγεμόνας ενός σοβιετοκρατούμενου πλανήτη. Για αυτούς τους άνδρες, ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν απλώς ένα μέσο για την επίτευξη προσωπικών σκοπών που δεν είχαν καμία σχέση με τον φασισμό, τη δημοκρατία, τον πολιτισμό ή οποιοδήποτε άλλο δημόσιο θέμα με το οποίο κάλυπταν τις ιδιωτικές τους ατζέντες εις βάρος πολλών εκατομμυρίων ανθρώπων.

Οι ηγέτες των Συμμάχων έμοιαζαν στο ότι όλοι υπέφεραν από προσωπικά προβλήματα που διαστρέβλωναν τη συμπεριφορά τους. Ο Τσόρτσιλ ήταν απελπισμένος αλκοολικός. Όπως όλοι οι βαρείς πότες, ήταν ένας κακός μεθύστακας, που ταλαντευόταν από την παράνοια και την εξάρτηση στην πολεμικότητα. Ο F.D.R. ήταν ένας σωματικά δυναμικός άνθρωπος στην

παράδοση του Ρούσβελτ, μέχρι που χτυπήθηκε από πολιομυελίτιδα κατά την πρώιμη ενηλικίωσή του. Πνιγμένος από την ανάγκη να φανεί δυνατός, παρά τη δική του ταπεινωτική αδυναμία, υπεραντιστάθμισε και υποβάθμισε την απογοήτευσή του σε εξωτερική επιθετικότητα. Ο Στάλιν γεννήθηκε με ένα παραμορφωμένο, μαραμένο χέρι, για το οποίο έτρεφε βαθιά ριζωμένα αισθήματα κατωτερότητας και εκδίκησης, όπως ο Ριχάρδος Γ' του Σαίξπηρ.

Αυτοί ήταν οι απροσάρμοστοι και οι τυχαίοι, οι ανάπηροι ψυχοπαθείς, στους οποίους ανατέθηκε η τύχη των εθνών. Ο Τσόρτσιλ και ο Ρούσβελτ ήταν οι ίδιοι εν μέρει Εβραίοι, ενώ ο Στάλιν, ένας Γεωργιανός Εθνικός, ζούσε με μια εβραϊκή οικογένεια (τους κομμουνιστές Καγκόνοβιτς), παντρεύτηκε μια Εβραία (τη Ναντέζντα Αλιλούγεβα) και μιλούσε ακόμη και εβραϊκά. Η φυλετική ανισότητα των αιτίων των Συμμάχων και του Άξονα ήταν έτσι σαφώς καθορισμένη στην αντίστοιχη ηγεσία τους. Ως εκ τούτου, η κατανόηση του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ή όλης της ανθρώπινης ιστορίας για το θέμα αυτό, είναι αδύνατη χωρίς να εκτιμήσουμε τον ρόλο που έπαιξαν οι Εβραίοι. Πουθενά αυτό δεν είναι πιο εμφανές από την ιστορία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, τη λογική, αναπόφευκτη, στρατιωτική προέκταση του εθνικοσοσιαλιστικού πολιτικού αγώνα που ξεκίνησε εναντίον τους ο Αδόλφος Χίτλερ είκοσι χρόνια πριν.

Για να γίνει κατανοητός ο αγώνας του, θα πρέπει να γίνει σαφές ότι η δημοκρατική Γερμανία μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο ήταν η παιδική χαρά των Εβραίων κομμουνιστών που ακολουθούσαν τη ρήση του Λένιν για την Κόκκινη Επανάσταση του κόσμου που οδηγεί μέσω του Ράιχ. Ο γερμανικός λαός πέθαινε κυριολεκτικά από την πείνα στους δρόμους του Μονάχου και του Βερολίνου, μη μπορώντας να βρει πραγματική δουλειά και ευγνώμων για τις δουλειές του ποδαριού, συχνά εξευτελιστικές, που σπάνια έβγαιναν στον δρόμο του. Το ποσοστό παιδικής θνησιμότητας του έθνους εκτοξεύτηκε στα ύψη. Η πείνα, η ακραία φτώχεια, η νεανική παραβατικότητα, η εγκληματικότητα, η ανηθικότητα, η πολιτιστική σήψη, η πολιτική βία του δρόμου και το κοινωνικό χάος κυριαρχούσαν. Εν τω μεταξύ, οι Εβραίοι κερδοσκόποι γης πλούτισαν μέσα σε μια νύχτα αποκτώντας τεράστιες εκτάσεις ακινήτων, κυρίως αγροκτήματα, από Γερμανούς που είχαν μείνει άποροι από τις καταστροφικές συνέπειες του "Μεγάλου" Πολέμου. Τότε, όπως και τώρα, οι Εβραίοι κυριαρχούσαν στα περισσότερα επαγγέλματα (ιδίως στην ιατρική, στον Τύπο, στις τέχνες και στην κυβέρνηση), επειδή οι Γερμανοί είχαν "νομικά" στερηθεί τα δικαιώματα από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών. Ταυτόχρονα, η σάπια Δημοκρατία της Βαϊμάρης της δεκαετίας του 1920 ήταν ένα μεικτό πακέτο μαρξιστών και καπιταλιστών Εβραίων, οι οποίοι δεν θεωρούσαν τον εξαθλιωμένο γερμανικό λαό τίποτα περισσότερο από ένα ιδεολογικό και οικονομικό φασόλι. Ολόκληρα κρατίδια, πόλεις και κωμοπόλεις, όπως η Βαυαρία, το Βερολίνο και το Κόμπουργκ,

καταλήφθηκαν από κομμουνιστές εγκληματίες- σχεδόν όλοι οι ηγέτες τους -- Καρλ Λίμπκνεχτ, Ρόζα Λούξεμπουργκ, Κουρτ Άισνερ, κ.λπ. κ.λπ.-- ήταν Εβραίοι.

Όμως ηττήθηκαν από ένα λαϊκό κίνημα, που όμοιό του δεν είχε ξανασυμβεί, όταν ο Αδόλφος Χίτλερ ψηφίστηκε ως καγκελάριος. Πολλοί Εβραίοι εγκατέλειψαν τη Γερμανία, μεταναστεύοντας στη Σοβιετική Ένωση, τη Γαλλία, την Αγγλία και τις ΗΠΑ, όπου άρχισαν αμέσως να ξεσηκώνονται για έναν πόλεμο εκδίκησης. Όλες οι πολιτικές και οικονομικές επενδύσεις τους σε μια μόνιμα ηττημένη Γερμανία είχαν εξανεμιστεί με τη δημοτικότητα του εθνικοσοσιαλισμού. Ήδη από το καλοκαίρι του 1933, λίγους μήνες μετά τη νίκη του Χίτλερ στις κάλπες, οργανώθηκε μια μαζική συγκέντρωση στο Madison Square Garden της Νέας Υόρκης από τις πιο ισχυρές προσωπικότητες του παγκόσμιου εβραϊσμού. Εκπρόσωπός τους ήταν ο Samuel J. Untermyer, μια τέλεια επιλογή για το έργο που πρότειναν. Είκοσι έξι χρόνια πριν, ο Untermyer είχε οδηγήσει τις Ηνωμένες Πολιτείες στην κήρυξη πολέμου στη Γερμανία, παρά τις αντιρρήσεις των περισσότερων Αμερικανών. Πέτυχε αυτό το αξιοσημείωτο κατόρθωμα πληρώνοντας έναν εκβιαστή που απειλούσε τον Γούντροου Γουίλσον με σκάνδαλο, υπό τον όρο ότι ο αδιάκριτος πρόεδρος θα ανέτρεπε τη μη πολεμική πολιτική της κυβέρνησής του. (Οι εβραϊκές ρίζες της αμερικανικής συμμετοχής στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο διευκρινίζονται αναντίρρητα από τους γνωστούς ερευνητές Andrew Collins και Chris Ogilvie-Herald)

Τώρα, το 1933, ο επαγγελματίας πολεμοκάπηλος ξαναρχίζει. Ο Untermyer κήρυξε "ιερό πόλεμο", που στη συνέχεια υποστηρίχθηκε από κάθε επιφανή Αμερικανό Εβραίο, εναντίον της Νέας Γερμανίας. "Αυτό που προτείνουμε και έχουμε ήδη προχωρήσει πολύ προς την κατεύθυνση αυτή είναι να ασκήσουμε ένα καθαρά αμυντικό οικονομικό μποϊκοτάζ που θα υπονομεύσει το χιτλερικό καθεστώς", είπε, "και θα συνετίσει τον γερμανικό λαό καταστρέφοντας το εξαγωγικό του εμπόριο, από το οποίο εξαρτάται η ίδια η ύπαρξή του".

Απαντώντας στην "κήρυξη ιερού πολέμου" του Untermyer εναντίον ενός λαού που μέχρι τώρα δεν είχε βλάψει κανέναν, η εβραϊκή εφημερίδα *Natscha Retsch*, δολοφονικά ξεσπάθωσε στην καλύτερη παράδοση της Παλαιάς Διαθήκης: "Ο πόλεμος εναντίον της Γερμανίας θα διεξαχθεί από όλες τις εβραϊκές κοινότητες, συνέδρια, συνέδρια, από κάθε μεμονωμένο Εβραίο! Με αυτόν τον τρόπο ο πόλεμος κατά της Γερμανίας θα ζωντανέψει ιδεολογικά και θα προωθήσει τα συμφέροντά μας, τα οποία απαιτούν την πλήρη καταστροφή της Γερμανίας. Ο κίνδυνος για εμάς τους Εβραίους βρίσκεται σε ολόκληρο τον γερμανικό λαό, στη Γερμανία στο σύνολό της, καθώς και ατομικά. Πρέπει να καταστεί αβλαβής για πάντα".

Η τελευταία διαθήκη του Αδόλφου Χίτλερ, που υπογράφηκε την ημέρα του θανάτου του, στις 30 Απριλίου 1945, φαίνεται να επιβεβαιώνεται από αυτή τη

σφοδρή αναταραχή: "Είναι αναληθές ότι εγώ ή οποιοσδήποτε άλλος στη Γερμανία ήθελε τον πόλεμο το 1939. Τον επιθυμούσαν και τον υποκινούσαν αποκλειστικά εκείνοι οι διεθνείς πολιτικοί άνδρες που είτε ήταν εβραϊκής καταγωγής είτε εργάζονταν για εβραϊκά συμφέροντα".

Περισσότερα από εξήντα χρόνια αργότερα, οι Εβραίοι εξακολουθούσαν να αναφέρονται σε όλους τους Γερμανούς, ανεξάρτητα από το πόσο φιλοεβραίοι ή αντιναζιστές μπορεί να ήταν κάποιοι από αυτούς, ως μέλη της "Φυλής των Θυτών". Έτσι, το Εβραϊκό Κογκρέσο του Καναδά καταδίκασε την επικεφαλής ιστορικό του "Τμήματος Εγκλημάτων Πολέμου και Εγκλημάτων κατά της Ανθρωπότητας" του καναδικού Υπουργείου Δικαιοσύνης, Ρουθ Μπετίνα Μπριν, απλώς και μόνο επειδή ήταν Εθνική Γερμανίδα, παρόλο που διώκει εθνικοσοσιαλιστές!

Η πρώτη φάση του "ιερού πολέμου" του Untermeyer ήταν ένα οικονομικό μποϊκοτάζ με στόχο την καταστροφή της Γερμανίας με τη βοήθεια "των εκατομμυρίων μη Εβραίων φίλων μας" (*The New York Times*, 7 Αυγούστου 1933). Παραφράζει μια στρατηγική που περιγράφεται στα *Πρωτόκολλα των Μαθημένων Σοφών της Σιών* (πρακτικά μιας μυστικής συνάντησης των παγκόσμιων ηγετών γύρω στις αρχές του 20ού αιώνα), σύμφωνα με την οποία κάθε έθνος των εθνών που επαναστατεί ενάντια στις εβραϊκές ατζέντες πρέπει να στραγγαλιστεί μέσω οικονομικών κυρώσεων. Αυτές θα χρησίμευαν ως προοίμιο για στρατιωτικά μέτρα που θα αναλάμβαναν άλλες Εθνικές χώρες όπου οι Εβραίοι εξακολουθούν να ασκούν πολιτική (δηλαδή οικονομική) επιρροή. Στο σημείο 3, του Πρωτοκόλλου VII, τα πρακτικά αναφέρουν: "Πρέπει να είμαστε σε θέση να απαντήσουμε σε κάθε πράξη καταπίεσης με πόλεμο με τους γείτονες της χώρας που τολμά να μας εναντιωθεί".

Παρόλο που οι διαμορφωτές της κοινής γνώμης το χαρακτήρισαν υστερικά και σταθερά "πλαστό", η γνησιότητα του εγγράφου έχει ωστόσο διαπιστωθεί από τους ίδιους τους Εβραίους. Στο βιβλίο του, *Beware of God: The Ultimate Paradox*, ο Νοτιοαφρικανός Εβραίος ιστορικός, David Ash, περιγράφει τα "Πρωτόκολλα των Μαθημένων Σοφών της Σιών, ως μια αληθινή προειδοποίηση προς την ανθρωπότητα ότι οι Εβραίοι χρησιμοποιούν τα βιβλικά δόγματα για να καταλάβουν την εξουσία και να προωθήσουν τους δικούς τους σκοπούς" (Parfrey, 405). Στις αρχές της δεκαετίας του 1980, ένας από τους Εβραίους με τη μεγαλύτερη επιρροή στα μέσα του 20ού αιώνα, ο Armand Hammer, αφεντικό της αμερικανικής Occidental Petroleum Corporation και πολιτικός μαριονετοπατέρας των προέδρων Νίξον και Ρίγκαν, δημιούργησε μια διεθνή εταιρική επιχείρηση με άλλους Εβραίους (τον μεγιστάνα των μέσων μαζικής ενημέρωσης Robert Maxwell, τον Ισραηλινό πολυεκατομμυριούχο Shaul Eisenberg, τον Albert Reichmann, επικεφαλής της μεγαλύτερης εταιρείας ακινήτων στον κόσμο κ.λπ.) Ο

Χάμερ αναφέρθηκε με θράσος σε αυτή τη λésχη δισεκατομμυριούχων μερικών από τους ισχυρότερους άνδρες του κόσμου ως "Οι Γέροντες της Σιών" (Epstein, 322). Εξάλλου, ο παγκόσμιος ηγέτης του Σιωνισμού απλώς επαναλάμβανε αυτό που υποστήριζε ο Untermeyer και το σημείο 3, αριθμός 7 των *Πρωτοκόλλων*, όταν ο Chaim Weizman είπε στον Winston Churchill το 1941 ότι οι Εβραίοι έβαλαν την Αμερική να πολεμήσει τη Γερμανία στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και θα το έκαναν ξανά στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο (Irving, *Churchill's War*, τόμος 2, 76,77).

Ο M. Raphael Johnson, Ph.D., γράφει ότι το μποϊκοτάζ του Untermeyer "ήταν μια πράξη πολέμου όχι μόνο μεταφορικά: ήταν ένα μέσο, καλά σχεδιασμένο, για να καταστρέψει τη Γερμανία ως πολιτική, κοινωνική και οικονομική οντότητα. Ο μακροπρόθεσμος σκοπός του εβραϊκού μποϊκοτάζ κατά της Γερμανίας ήταν να τη χρεοκοπήσει σε σχέση με τις αποζημιώσεις που επιβλήθηκαν στη Γερμανία μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και να κρατήσει τη Γερμανία αποστρατιωτικοποιημένη και ευάλωτη. Το μποϊκοτάζ, στην πραγματικότητα, ήταν αρκετά παραλυτικό για τη Γερμανία. Εβραίοι μελετητές, όπως ο Έντουιν Μπλακ, ανέφεραν ότι, ως απάντηση στο μποϊκοτάζ, οι γερμανικές εξαγωγές μειώθηκαν κατά 10% και ότι πολλοί απαιτούσαν την κατάσχεση γερμανικών περιουσιακών στοιχείων σε ξένες χώρες"(43). Όλα αυτά εξαπολύθηκαν εναντίον ενός λαού του οποίου το μόνο "έγκλημα", μέχρι τώρα, ήταν να επικρίνει τους Εβραίους.

Αλλά το παγκόσμιο μποϊκοτάζ απέτυχε, επειδή ο εθνικοσοσιαλισμός έκανε τη Γερμανία οικονομικά ανεξάρτητη από τον διεθνή νομισματικό ιστό της. Και δεν χρειαζόταν να ειπωθεί σε κανέναν Εβραίο τι θα συνέβαινε αν άλλοι εθνικοί λαοί ξυπνούσαν στην πραγματικότητα της εβραϊκής εξουσίας, όπως είχαν κάνει οι Γερμανοί. Επίσης, ο Χίτλερ έλυσε την ανεργία και αποκατέστησε την ευημερία στη χώρα του, ενώ ο υπόλοιπος Δυτικός Πολιτισμός βυθιζόταν στη Μεγάλη Ύφεση. Αν το παράδειγμά του υιοθετούνταν και σε άλλες χώρες, το διεθνές τραπεζικό δίκτυο των Εβραίων που είχε δημιουργήσει ο οίκος των Ρότσιλντ θα κατέρρεε.

Η αναταραχή κατά του Χίτλερ στον έξω κόσμο καθ' όλη τη δεκαετία του 1930 γίνεται σαφής όχι μόνο υπό το φως της "Διακήρυξης του Πολέμου" του Untermeyer από το βήμα του Madison Square Garden της Νέας Υόρκης. Η Γαλλία είχε έναν Εβραίο πρωθυπουργό, τον Leon Blum, ενώ ο Isaac Leslie Hore-Belisha, 1ος βαρόνος Hore-Belisha, ήταν ο Εβραίος υπουργός Πολέμου της Βρετανίας και ο πιο ηχηρός πολεμοκάπηλος. Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι ο Τσόρτσιλ του απένειμε τίτλο ευγενείας για τις υπηρεσίες που προσέφερε για λογαριασμό της συνωμοτικής "Εστίας". Στη συνέχεια, υπήρχαν οι Σοβιετικοί Εβραίοι, των οποίων τα σχέδια για την εγκαθίδρυση μιας μονοκοσμικής κυβέρνησης απειλούνταν από την ιδεολογική απήχηση του εθνικοσοσιαλισμού πολύ πέρα από τα γερμανικά

σύνορα. Υπήρχε κάθε λόγος να πιστεύουμε ότι οι ίδιες εργατικές μάζες που είχαν κερδηθεί από τον μαρξισμό και έφεραν τον εθνικοσοσιαλισμό στην εξουσία στη Γερμανία θα το έκαναν επανειλημμένα και σε άλλες χώρες, τερματίζοντας για πάντα το όνειρο του Καρλ Μαρξ για μια διεθνή "δικτατορία του προλεταριάτου", όπου θα κυριαρχούσε η Εβραϊκότητα.

Μέσω της μονομερούς απεικόνισης του Αδόλφου Χίτλερ στον Τύπο και την κινηματογραφική βιομηχανία ως του χειρότερου εχθρού της ανθρωπότητας, οι Εβραίοι άρχισαν να δημιουργούν ψυχολογικά ένα κλίμα μίσους ως προϋπόθεση για ένοπλες εχθροπραξίες. Αλλά εξήντα χρόνια μετά την κήρυξη της επιθετικότητας σε καιρό ειρήνης, ακόμη και ο Εβραίος συγγραφέας, Lenny Brenner, παραδέχτηκε: "Πριν από τον πόλεμο, οι Σιωνιστές ηγέτες διακήρυξαν ένα μαζικό διεθνές μποϊκοτάζ κατά της γερμανικής κυβέρνησης. Αυτή η επιθετική πολιτική έριξε λάδι σε μια ήδη εμπρηστική κατάσταση και κατά συνέπεια βοήθησε στην έναρξη του Ολοκαυτώματος [sic]"... (Parfrey, 404,405).

Ο Ludwig Lewisohn, ένας από τους "συμβούλους" του F.D.R. και επικεφαλής των Σιωνιστικών Οργανώσεων της Αμερικής, δήλωσε στην εφημερίδα *The Jewish Mirror* της Νέας Υόρκης στις 3 Οκτωβρίου 1942: "Ο εβραϊκός λαός είναι το σύμβολο της φύσης αυτού του πολέμου. Κανείς άλλος. Τίποτα άλλο. Αυτό είναι το άλφα και το ωμέγα, η αρχή και το τέλος του όλου θέματος"! Τα 61 εκατομμύρια νεκροί (για να μην αναφερθούμε στα 240 εκατομμύρια τραυματίες, τα αμέτρητα εκατομμύρια που υποδουλώθηκαν για γενιές κάτω από τον κομμουνισμό και οι αναντικατάστατοι πολιτιστικοί θησαυροί που εξαφανίστηκαν) που προέκυψαν από τη σύγκρουση για την οποία παίρνει τα εύσημα στο όνομα του λαού του, τους καθιστούν τους πιο αιματοβαμμένους εγκληματίες πολέμου σε όλη την ανθρώπινη ιστορία.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUGANGSGLEITUNG

Der Kampf geht weiter !

Seitung Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Tschetzkopost. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Millionen von Menschen, Vertriebenen, Flüchtlingen und Verbannten haben nicht nur ausgereicht, das Kino der gesamten Welt sondern auch Millionen Filmfans Adolf Hitler zu entdecken.

Alle Nationalsozialisten sind weniger gefährliche Völker- und Rassenkrieger als Schüler im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Gefahr des biologischen Völkermord ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der völkerrassistische Kampf ist also dabei, das Volkstum – gegen alle weißen Völker (?) – zu beseitigen. Seine Mittel sind Erziehung, Überführung und Rassenvermischung.

Ob "legal" oder "illegal", ob im Wahlkampf oder im Hauskampf, ob auf Propagandaplakaten, handverlesen oder auf einem Schulbuchfeld anderer Art, jeder Nationalsozialist hat sein Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων
www.nsdapao.org
#1005 19.04.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Εμπρόσθια αναφορά
Συνέντευξη με τη Molly**

Τρίτο μέρος

NSK: Τα τρέχοντα έργα σας είναι προφανώς φιλοσοφικά και σχετίζονται με την τέχνη.

Περπατάτε τις απόψεις σας σχετικά με τον αντίκτυπο αυτών των θεμάτων στην πολιτική.

Molly: Ναι, και ο Στρατός της Ανθρωπότητας (www.povstaniyehumanity.com/ruhr.html). Έργο φέρει στις 21 σελίδες τώρα, και έχει πολλά ακόμα να κάνει. Η μελέτη του II Παγκοσμίου Πολέμου είναι ένα απίστευτο νευρικό σύστημα πληροφόρησης. Αναζητάς πληροφορίες για ένα πρόγραμμα και βρήκαμε άλλα δύο πρόγραμμα που ήλπινα να ερευνήσω. Αυτά είναι λίγο σαν να είναι αργυρόχρυσοι που ζήτημα το θαμμένο παρόντων. Ένα παρόντων που θα προσπαθούσα να μην έρθει στο φως.

the NEW ORDER
Number 179/181 Founded 1975 April 26, 2019/210

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware contemporary and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and new-creating.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Το NSDAP/AO είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο Προμηθευτής εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας!

Έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες βιβλία σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες ιστοσελίδες σε πολλές γλώσσες

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julius Streicher, Der Stürmer Picture Book

**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilze

Reinhold Bollmann

**Hitler
in Italy**

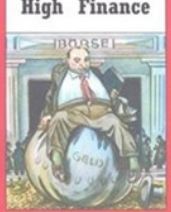
English / German / Deutsch / English

SS Viewpoint – Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**